

COC
BOO

ČTYŘKA

Divergentní povídky

VERONICA ROTHOVÁ

COO
BOO

ČTYŘKA

VERONICA ROTHOVÁ

COLD
BOO

Přeložila Radka Kolebáčová

Copyright © 2014 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Publisher shall take all other action required to copyright the Translation
in its name.

Translation © Radka Kolebáčová, 2014

ISBN 978-80-7447-713-3

Mým čtenářům, kterým je vlastní rozum i odvaha

ÚVOD

Divergenci jsem původně začala psát z úhlu pohledu Tobiasa Eatona, chlapce z Odevzdanosti s napjatým vztahem k otci, který toužil uniknout ze stereotypu své frakce. Po třiceti stránkách jsem se ocitla v mrtvém bodě. Tobias se pro roli vypravěče zamýšleného příběhu nehodil. Toho jsem našla až o čtyři roky později, když jsem se k psaní románu vrátila. Tentokrát to byla dívka, která vyrostla ve stejné frakci jako Tobias a kterou poháněla touha zjistit, co v ní vězí. Tobias však z příběhu nezmizel – objevil se v něm jako Čtyřka, ve kterém Tris našla svého instruktora, kamaráda, přítele a milence. Zůstal pro mne postavou, kterou jsem cítila potřebu důkladněji prozkoumat, a to kvůli bezprostřednosti, s jakou přede mnou na každé stránce ožíval. Získal si mne svou neutuchající vůlí zdolávat překážky a tím, že se v tom dokonce příležitostně i vyžíval.

První tři části cyklu nazvané „Přeběhlík“, „Nováček“ a „Syn“ se odehrávají ještě předtím, než dojde k Čtyřkově osudovému setkání s Tris. Sledujeme jej na cestě z Odevzdanosti do Neohroženosti, během níž se jeho charakter zoceluje. S Tris se setkává až v závěrečné části nazvané „Zrádce“, která se časově překrývá s prostředním úsekem *Divergence*. Přestože jsem se snažila do příběhu zasadit i okamžik jejich setkání, časová osa vyprávě-

ní mi to nakonec neumožnila. Setkání Čtyřky a Tris však můžete sledovat v krátké povídce zařazené na konci této knihy.

Trisin příběh začíná okamžikem, kdy se rozhodne uchopit život do svých rukou; dva roky před ní udělal to samé Čtyřka. A jak se říká, zbytek je historie.

Veronica Rothová

PŘEBĚHLÍK

Ze simulační místnosti vykročím s výkřikem na rtech. Pálí mě ret, a když z něj odtáhnu ruku, na konečcích prstů mám krev. Během zkoušky jsem si ho musel prokousnout.

Žena z Neohroženosti, která dohlíží na průběh mého testu – představila se jako Tori – se na mě zvláště podívá a stáhne si své černé vlasy do uzlu. Ruce má po celé délce potetované plameny, slunečními paprsky a křídly jestřábů.

„Uvědomoval sis, že to je jen simulace, že to není skutečné?“ zeptá se mě a vypne počítač. Snaží se o nenucený tón i výraz, ale svou spontánnost, za kterou se skrývá několikaletá praxe, jen předstírá. Poznám to. Vždycky to na lidech poznám.

Najednou si uvědomím, jak mi bije srdce. Všechno se odehrává tak, jak mi naznačil otec. Řekl, že se mě zeptají, jestli jsem byl v simulaci bdělý, a také mi řekl, co jim mám odpovědět.

„Ne,“ odpovím. „Myslíte, že bych si jen tak z legrace prokousl ret?“

Tori si mě chvíli prohlíží a pak se kousne do kroužku ve rtu. „Blahopřeju. Máš všechny předpoklady pro Odevzdanost. Jsi učebnicový příklad.“

Přikývnu, ale slovo „Odevzdanost“ jako by mi kolem krku utáhlo smyčku.

„Ty nemáš radost?“ zeptá se.

„Lidi od nás budou mít.“

„Ptala jsem se tebe.“ Koutky úst a očí jí poklesnou, jako by na ně někdo zavěsil drobná závaží. Jako by ji něco rozesmutnilo. „Tohle je bezpečné místo. Tady můžeš říct cokoli.“

Předem jsem věděl, jakým způsobem mé rozhodování u talentové zkoušky ovlivní její výsledek. Vybral jsem si jídlo před zbraní. Vrhla jsem se před psa, abych zachránil bezbranné děvčátko. Věděl jsem, že když se takto rozhodnu, zkouška skončí a administrátor mi oznámí jako výsledek Odevzdanost. Nevím, možná bych se rozhodoval jinak, kdyby mě otec na test nepřipravil, kdyby neměl pod kontrolou sebemenší detail. Tak co jsem čekal? Jakou frakci jsem chtěl?

Jakoukoli. Jakoukoli, jen ne Odevzdanost.

„Já mám radost,“ odpovím rozhodně. Je mi jedno, co říká – tohle místo bezpečné není. Nejsou žádná bezpečná místa, žádné bezpečné pravdy, žádná bezpečná tajemství k vyzaření.

Ještě pořád cítím, jak se mi do ruky zarývají psí zuby a trhají z ní živé maso. Kývnu na Tori a vyrazím ke dveřím. Na poslední chvíli mi stiskne loket.

„Ty budeš muset se svým rozhodnutím žít,“ řekne. „Ostatní se s tím vyrovnají a časem nad tím mávnou rukou. Ale ty ne.“

Otevřu dveře a vyjdu ven.

+++

Vrátím se do jídelny a posadím se ke stolu Odevzdaných. Skoro nikoho neznám. Většinu společenských akcí mi otec zakazuje. Argumentuje tím, že bych stejně jen dělal výtržnosti nebo poškozoval jeho pověst. Nebojuju s ním. Raději jsem sám doma, ve svém pokoji, než mezi naškrobenými límečky, kteří jsou samá omluva.

Má téměř důsledná zdrženlivost však budí v lidech podezření. Myslí si, že se mnou něco je, že jsem nemocný, nemorální nebo prostě divný. Do konce i ti, kteří mi odpovídají na pozdrav kývnutím hlavy, se mi odmítají podívat zpřímá do očí.

Bezděky sevru ruce kolem kolen. Než ostatní studenti dokončí svou talentovou zkoušku, dívám se po okolních stolech. Stůl Sečtělých je zaladený studijními materiály, ale ne všichni sedí s nosem v knihách – je to jen divadlo, kde vládne plytký hovor na úkor učené diskuze, a oči se vrací k popsaným řádkům jen ve chvílích, kdy zaregistrují všímavého pozorovatele. Upřímní jako obvykle o něčem hlasitě debatují. Mírumilovní se smějí, nešetří úsměvy, vytahují jídlo z kapes a dělí se o něj s ostatními. Odvážní na sebe pokřikují, hrbí se nad stoly, opírají se jeden o druhého, dloubou do sebe a popichují se.

Chtěl jsem jakoukoli jinou frakci. Cokoli, jen ne Odevzdanost, kde se všichni už předem rozhodli, že jim nestojím za pozornost.

Konečně do jídelny vstoupí žena ze Sečtělosti a zvednutou rukou si vyžádá ticho. Odevzdaní a Sečtělí ztichnou hned, ale na všechny ostatní musí nakonec zakřičet, aby si jí vůbec všimli.

„Talentové zkoušky skončily,“ oznámí. „Nezapomeňte, že o jejich výsledcích není s *nikým* dovoleno diskutovat, ani s přáteli či rodiči. Obřad volby proběhne zítra. Dostavte se na místo konání nejpozději deset minut před zahájením. Můžete jít.“

Všichni až na náš stůl se vyhrnou ke dveřím. Teprve až jsou všichni pryč, začneme se pomalu zvedat. Vím, kterým směrem se teď Odevzdaní odeberou – projdou vestibulem a zamíří na autobusovou zastávku. Jsou schopni tam čekat i hodinu, než před sebe všechny pustí. Už takový nedokážu být ani vteřinu.

Postranními dveřmi vyklouznu do vedlejší ulice. Už jsem tudy šel, ale dnes poprvé mám touhu se rozběhnout a neskryvat se jako uprchlý vězeň.

Ostrým sprintem přeběhnu ulici a vynořím se na prázdném bulváru. Přeskočím díru v dlažbě. Šedé sako mé školní uniformy se zmítá ve větru. Strhnu si ho z ramen a chvíli ho za sebou nechám vlát jako prapor. Pak rozevřu prsty. Za běhu si vykasám rukávy na košili a naprosto vysílený konečně zvolním tempo. Celé město jako by se proměnilo v rozmazanou šmouhu, kterou nechávám za zády jako jednodlitou směs betonu. Pleskání mých vlastních podrážek o dlažbu ke mně doléhá jakoby zdálky.

Bolest ve svalech mě donutí zastavit. Nacházím se ve zpustlé čtvrti mezi sektorem Odevzdaných a základnami Sečtělých a Upřímných, kterou obsadili odpadlíci. Na každém shromáždění členů frakce nás naši vůdci, obvykle zastoupeni mým otcem, nabádají, abychom se odpadlíků nebáli, abychom s nimi jednali jako s lidskými bytostmi, a ne jako se zchátralými existencemi. Nikdy mě ani nenapadlo se jich bát.

Přesunu se na chodník, abych mohl nahlížet do oken budov. Můj pohled se většinou setkává se starým nábytkem a prázdnými místnostmi se

smetím na podlahách. Zdá se, že lidé, kteří odsud kdysi odešli – a oni museli odejít, protože naše současná populace ani zdaleka nenaplníuje všechny obytné budovy – nikam nepospíchali, jinak by to tu nezanechali v takovém pořádku. Nenechali tu jedinou cennou věc.

Když ale procházím kolem jednoho nárožního domu, všimnu si něčeho nezvyklého. Pokoj za oknem je vybydlený jako všechny ostatní, ale v prostoru za dveřmi žhne hrouda uhlí.

Svraštím čelo a rozhodnu se to prozkoumat. Okenní rám mému tlaku zpočátku vzdoruje, ale po vytrvalém cloumání povolí a s poskočením se vysune nahoru. Nejdřív otvorem protlačím trup, pak nohy a žuchnu sebou na podlahu. Nejhuř to odnesou mé lokty.

V místnosti je cítit vařené jídlo, kouř a pot. S nastraženými ušima se opatrně přiblížím k řeřavému uhlí. Kolem panuje ticho – přítomnosti odpadlíků nic nenasvědčuje. Ve vedlejší místnosti jsou okenní tabule zatřené tmavou barvou a pokryté nánosem špíny. Přesto jimi proniká trocha denního světla, takže mé pozornosti neujdou zprohýbané palety a staré konzervy se zbytky zaslhlého jídla na zemi. Uprostřed místnosti stojí malý přenosný gril. Uhlíky již shořely na bílý popel, ale jeden stále žhne. Ještě před chvílí tu někdo byl. Intenzivní pach a množství konzerv a příkrývek naznačují, že šlo o větší společnost.

Vždy nás učili, že odpadlíci nežijí v žádném společenství a jeden druhého se straní. Stačí mi rozhlédnout se kolem sebe, abych o svých dosa-
vadních představách silně zapochyboval. Ostatně, co by odpadlíkům bránilo utvářet skupiny, jak je to u lidí běžné? Je to naše přirozenost.

„Co tady chceš?“ ozve se hlas. Jako bych dostal elektrický šok. Obrátím se. V sousedním pokoji spatřím muže se špinavou, nažloutlou tvář, který si utírá ruce do odrbaného ručníku.

„Já jsem jen...“ Stočím pohled ke grilu. „Uviděl jsem oheň, to je všechno.“

„Hm.“ Muž si zastrčí cíp ručníku do zadní kapsy. Na sobě má černé kalhoty Upřímných záplatované modrou látkou ze Sečtělости a šedou ko-

šili z výbavy Odevzdaných, jakou mám i já. Je hubený jako tyčka, ale zdá se, že má sílu. Dost velkou na to, aby si mě podal, ale myslím, že to nemá v úmyslu.

„Že děkuju,“ dodá muž. „Tady ale nic nehoří.“

„Jo, vidím,“ odpovím. „Zajímavý místo.“

„Vítej u mě doma,“ řekne a chladně se usměje. Jeden zub mu chybí. „Kdybych věděl, že přijdou hosti, možná bych i uklidil.“

Očima sklouznou k rozházeným konzervám a dekáms. „Vám asi bývá v noci zima, co?“

„Na Škroba se nějak moc ptáš,“ zareaguje s nevolí. Udělá pár kroků směrem ke mně a svraští čelo. „Zdáš se mi povědomej.“

Nikdy jsme se potkat nemohli, ne tam, kde žiju – v nejjednotvárnější čtvrti v celém městě plné naprosto stejných domů, plné lidí v naprosto stejném šedivém oblečení s naprosto stejnými, krátce střiženými účesy. Vtom mi to dojde – ať mě otec schovává sebelépe, pořád stojí v čele frakce, pořád je jednou z nejvlivnějších osob ve městě a já se mu podobám.

„Mrzí mě, že jsem vás vyrušil,“ řeknu svým nejpokornějším tónem. „Už mizím.“

„Já tě znám,“ pokračuje muž. „Ty jseš ten Evelynin kluk, co?“

Ztuhnu. Kdy naposledy jsem slyšel její jméno? Před lety. Otec o matce nikdy nemluví, nehnul by ani brvou, kdyby se o ní někdo zmínil. Je to zvláštní pocit, že mě s ní opět někdo spojuje, i když jen podle tváře. Jako by mě někdo oblékl do starých, nepadnoucích šatů.

„Odkud ji znáte?“ Musel ji znát poměrně dobře, když ji rozpoznal v mé tváři, přestože jsem bledší než ona a nemám tmavě hnědé, ale modré oči. Málokdo si všiml všech těch rysů, které jsme měli společné: dlouhé prsty, skobovitý nos, rovná a jakoby věčně podmračená obočí.

Na chvíli zaváhá. „V rámci výpomoci se tady párkrát ukázala. Vozila sem jídlo, deky, oblečení. Byla hezká, nešlo ji přehlédnout. A kdo by neznal jejího chlapa.“

Někdy jednoduše poznám, když lidi lžou, už podle toho, jak na mě zapůsobí jejich slova. Jako by v jejich řeči něco neladilo, jako bych četl text plný hrubek a překlepů. Ať už poznal mou matku kdekoli, nebylo to nad polévkou z konzervy. Ale to všechno jsem teď ochoten pustit z hlavy, jen abych se o ní dozvěděl víc.

„Umřela, víte to?“ řeknu. „Už je to dlouho.“

„To jsem nevěděl.“ Koutky úst mu mírně poklesnou. „Mrzí mě to.“

Ve vlhkém holobytě se cítím nesvůj. Ve vzduchu čpí zápach z lidských těl a kouř, prázdné konzervy na každém kroku svědčí o bídě a úpadku. Přesto mě sem něco vábí – svoboda, odmítnutí nechat se zařadit do pošetilých kategorií, kterými jsme sami sebe omezili.

„Zítřka si budeš muset vybrat, co? Jinak bys byl veselejší,“ postřehne muž. „Jakou frakci ti doporučí?“

„To nesmím nikomu říct,“ vyhrknu automaticky.

„Já už jsem pes, kterej nekouše,“ poznamená. „Život outsidera z tebe udělá nikoho.“

Přesto dál mlčím. Nedokážu změnit matici, která mě dnes a denně formuje. Zákaz svěřit se někomu s výsledky své zkoušky, nebo s čímkoli jiným, je v ní příliš hluboko zapuštěný.

„Aha, další poslušná ovečka,“ řekne muž zklamaně. „Tvá matka mi jednou řekla, že ji k Odevzdanejmu přivedla apatie. Cesta nejmenšího odporu.“ Pokrčí rameny. „Věř mi, mladej, že v životě se vyplatí bojovat.“

Projede mnou záchvěv zlosti. Co mi tady vykládá o mé vlastní matce? Jako by patřila jemu, a ne mně. Jak se opovažuje zpochybňovat všechno, co si o ní pamatuju, jenom proto, že mu možná jednou dala najíst? Nemá právo mi něco říkat – je nikdo, odpadlík, vyděděnec, nula.

„Vážně?“ osopím se na něj. „Tak se koukni na sebe, kdes skončil. Živíš se konzervama a žiješ v rozpadlém baráku. Díky, nemám zájem.“ Vyrazím ke dveřím, kterými sem muž vešel. Někde tam musí být zadní vchod. Nevím jak, ale musím odsud vypadnout.

Přejdu místnost a snažím se nešlapat po dekách. Když jsem v předší-

ni, muž na mě ještě naposledy zavolá. „Víš, mladej, já mám radši konzervy než bič a hůl.“

Neohlédnu se.

+++

Když dojdu domů, posadím se na schody a několik minut do plic vdechuju chladný jarní vzduch.

To matka mě naučila vychutnat si chvíli, jako je tato, okamžiky svobody – a ani o tom nevěděla. Pozoroval jsem ji, když se v noci tiše vykrádala z ložnice a vracívala se těsně před východem slunce. Dokázala si ukrást chvíli pro sebe i v naší přítomnosti, když umývala nádobí se zavřenýma očima – byla tak duchem nepřítomná, že ani neslyšela, jak na ni mluvím.

Ale taky jsem se od ní naučil, že každá taková chvíle jednou skončí.

Vstanu, opráším si kalhoty od prachu a zatlačím do dveří. Otec sedí v křesle v obývacím pokoji a studuje nějaké dokumenty. Narovná záda, aby mi nevynadal, že se hrbím. Vykročím ke schodišti. Možná mě nechá projít.

„Pojď mi povědět o tvé zkoušce,“ řekne a ukáže na pohovku, kam si mám sednout.

Opatrně překročím stoh papírů na koberci a posadím se, kam ukazuje, na kraj polštáře, odkud budu moct rychle vstát.

„Nuže?“ Odloží brýle a s očekáváním se na mě podívá. V jeho hlase slyším napětí, které mi napoví, že měl v práci náročný den. Měl bych si dávat pozor. „Jaký je tvůj výsledek?“

Ani mě nenapadne, že bych na jeho otázku neměl odpovídat. „Odevzdanost.“

„Nic víc?“

Zamračím se. „Ne, jistěže ne.“

„Nedívej se na mě tak,“ okřikne mě. Změním výraz. „Nic zvláštního se v průběhu testu nestalo?“

Během zkoušky jsem byl při vědomí – věděl jsem, že i když mám pocit, že jsem ve školní jídelně, ve skutečnosti ležím v polohovacím křesle ve zkušebně a pomocí drátů jsem napojený na nějaký přístroj. To bylo zvláštní. Ale o tom s ním teď mluvit nechci, ne když vidím, že se chystá vybuchnout.

„Ne,“ odpovím.

„Nelži mi,“ sykne a jeho prsty mi sevřou paži jako do svěráku. Nepodívám se na něj.

„Nelžu,“ řeknu. „Mám předpoklady pro Odevzdanost, podle očekávání. Administrátorka se na mě po zkoušce stěží podívala. Přisahám.“

Pustí mě. V místě, kde mě držel, mi tepe krev.

„Dobrá. Máš o čem přemýšlet. Jdi do svého pokoje.“

„Ano, pane.“

Vstanu a s úlevou přejdu na opačný konec místnosti.

„Abych nezapomněl,“ dodá otec. „Večer budu mít hosty, tak koukej sníst večeři dřív, než přijdou.“

„Ano, pane.“

+++

Před západem slunce si z lednice a kredence v rychlosti naberu večeři: dvě housky, pár syrových mrkví, kus sýra, jablko a zbytek nekořeněného kuřete. Všechno jídlo chutná stejně, jako prach s lepidlem. Nespouštím oči z domovních dveří ve snaze předejít nechtěnému setkání s otcovými kolegy z práce. Pěkně bych to schytl, kdyby přišli a já se ještě ochomýtal v kuchyni.

Právě dopíjím sklenici vody, když se na prahu objeví první z hostů. Než otec dojde ke dveřím, proběhnu obývacím pokojem. S rukou na klikce a povytaženými obočími čeká, až proklouzne kolem zábradlí. Ukáže na schody. V rychlosti po nich vyběhnu a otec otevře, aby přivítal návštěvu.

„Zdravím, Marcusi.“ Rozeznám hlas Andrewa Piora. Je jedním z ot-

cových nejbližších spolupracovníků, ale ani to nic neznamená, protože mého otce nikdo *opravdu* nezná. Ani já.

Z podesty schodiště shlédnu na Andrewa. Otírá si boty o rohožku. Občas ho i s rodinou vídám. Představují vzornou rodinu Odevzdaných: Andrew a jeho žena Natalie i jejich syn a dcera – oba chodí do školy o dva ročníky níž – všichni spořádaně kráčejí po chodníku a kývají kolemjdoucím na pozdrav. Natalie v rámci frakce organizuje veškerou sociální pomoc odpadlíkům – matka se s ní musela znát, i když se společenských akcí stranila a raději své tajemství nevynášela z domu.

Andrew se setká s mým pohledem. Vystartuju ke svému pokoji a zavřu za sebou dveře.

Můj pokoj je skromně zařízený a uklizený tak, jak to vyžaduje protokol. Šedé prostěradlo a přikrývka jsou po stranách pečlivě zastrčené pod hubenou matraci a na překližkové desce stolu se rýsuje upravená hromádka učebnic. U malého okna, které večer do pokoje nepouští téměř žádné světlo, stojí nízký prádelník s několika stejnými komplety předepsaného oblečení. Z okna mám výhled na sousední dům – od našeho se liší pouze tím, že stojí o dva metry východněji.

Dokážu pochopit, jakým zásadním způsobem mohla apatie ovlivnit matčinu volbu, tedy pokud ten odpadlík mluvil pravdu. Dokážu si představit, jak se zítra podvolím stejnému osudu, až budu stát s nožem v ruce mezi obřadními mísami se symbolickými prvky jednotlivých frakcí. Jsou čtyři frakce, které neznám nebo jim nevěřím, které jsou založeny na principech, jimž nerozumím, a jen jedna jediná, která je mi vlastní, kterou chápu a která mě ničím nepřekvapí. Když zvolím ji, možná se v životě nasetkám s extatickým štěstím, ale budu mít klid a dobré zázemí.

Posadím se na okraj postele. *Ne, nebudu*, pomyslím si a vzápětí tu myšlenku zapudím, protože vím, odkud se vzala – z koutku mé mysli, kde se stále schovává malý kluk, kterému muž v obývacím pokoji s pověstí šarmantního baviče nahání hrůzu. Muž, který mu dal častěji poznat svou sílu než objetí.

Přesvědčím se, že dveře jsou zavřené, a pro jistotu navíc zaklíním kulovou kliku opěradlem židle. Pak se sehnou a zpod postele vytáhnu kufr.

Dala mi ho matka, když jsem byl ještě malý. Otci řekla, že ho našla na ulici a že v něm budu mít náhradní příkrývky. Pak zavřela dveře, dala si prst přes ústa a na posteli ho otevřela.

Uvnitř byla modrá soška. Měla tvar vodopádu zamrzlého v čase, ale ve skutečnosti to bylo křišťálově čisté, vybroušené, dokonalé sklo.

„Co to dělá?“ zeptal jsem se tehdy matky.

„Nic to nedělá,“ odpověděla s úsměvem, ale bylo z ní cítit napětí, jako by se něčeho bála. „Ale tady by to něco udělat mohlo,“ dodala a přiložila si ruku na srdce. „To krásné věci někdy dělají.“

Začal jsem si do kufru schovávat věci, které by ostatním připadaly jako bezcenné předměty: staré obroučky brýlí, úlomky vyrazených harddisků, zapalovací svíčky, dráty omotané bužírkou, hrdlo láhve ze zeleného skla, zrezivělou čepel. Nevím, jestli by se matce líbily, ani jestli se líbí mně samotnému, ale každá z těch věcí mě uchvátila podobně jako modrá plastika – svým tajemstvím a svou cenností, kterou nabyly už jen tím, že je všichni ostatní přehlíželi.

Místo abych přemýšlel nad výsledkem své zkoušky, bral jsem do rukou jednu věc po druhé a obracel je mezi prsty, aby se mi jejich tvar vryl do paměti.

+++

Na chodbě se ozvou kroky. S trhnutím se probudím. Ležím na posteli a všude kolem mě leží rozházené předměty. Kroky se blíží k mému pokoji a zpomalují. Popadnu svíčky, počítačové součástky i drátky a naházím všechno zpátky do kufru. Zamknu ho a klíč schovám do kapsy. Na poslední chvíli si uvědomím, že jsem zapomněl na sošku. Otec už sahá na kliku. Zastrčím ji pod polštář a zasunu kufr pod postel.

Vrhnou se k židli a vyškubnu ji zpod kliky, abych pustil otce dovnitř.

Otec rázně vejde a jeho pohled okamžitě putuje k dřevěné židli v mých rukou.

„Na cos tady měl tu židli? Chtěls přede mnou něco ukrýt?“ podezřívá mě.

„Ne, pane.“

„Už jednou jsi mi dnes lhal. Nevychoval jsem svého syna proto, aby se z něho stal lhář.“

„Já...“ Žádná výmluva mě nenapadá. Vezmu židli a odnesu ji zpátky ke stolu, na kterém spočívá štos vyrovnaných učebnic.

„Cos tady dělal, že jsem to neměl vidět?“

Zaryju prsty do opěradla židle a zírám na knížky.

„Nic,“ odpovím tiše.

„Opět lžeš,“ podotkne otec tichým, ale tvrdým tónem. Přiskočí ke mně, až instinktivně couvnu. Místo aby mě udeřil, shýbne se a zpod postele vyškubne kufr. Zkusí ho otevřít, ale víko nepovolí.

Všechno se ve mně sevře strachem. Žmoulám v prstech lem košile, ale jako by se mi z nich vytratil cit.

„Tvá matka tvrdila, že v něm jsou příkrývky,“ řekne otec. „Že ti prý v noci bývá zima. Ale víš, co mi nešlo do hlavy? Proč si potom ten kufr zamykáš.“

Natáhne ruku, rozevře dlaň a povytáhne obočí. Vím, co chce – klíč. A já mu ho musím dát, protože otec pozná, když lžu. Pozná na mně všechno. Sáhnu do kapsy a vložím mu klíč do ruky. Dlaně mám jako kusy ledu a mělce, přerývavě dýchám, jako vždy když se otec chystá vybuchnout vzteky.

Otevře kufr a já zavřu oči.

„Co to má znamenat?“ Ledabyly se prohrabává mými nastrádanými poklady. Jeden za druhým po mně začne házet. „Na co potřebuješ *tohle* nebo *tohle*...!“

Snažím se jeho střelám vyhnout a nemám na to co říct. Je to zbytečné. Zcela zbytečné.

„Tohle hraničí s bezuzdností!“ zařve a strhne kufr z postele, až se celý jeho obsah rozsype po podlaze. „Svou sebestředností jsi otrávil celý dům!“

Ztuhnou mi i svaly v obličejí.

Jeho ruce dopadnou na mou hruď. Klopýtnu vzad a narazím do prádelníku. Otec se zešíroka napřáhne, aby mě uhodil. „Obřad je už zítra, tati!“ hlesnu. Hrdlo mám stažené strachem.

Otec se v náprahu zarazí. *Schoulím se* do klubíčka a opřu se o prádelník. Vidím příliš rozmazaně, než abych někam utekl. Většinou si dává na můj obličej pozor, zvláště když před sebou mám důležitý den jako teď, kdy na mě bude spousta lidí upírat zrak a přihlížet mé volbě.

Ruka mu klesne k tělu a já si na chvíli pomyslím, že je po všem, že jeho hněv opadl. Ale otec řekne: „Dobrá. Ani se nehni.“

Ochable se opřu o prádelník. Nejsem tak naivní, abych si myslel, že odchází nadobro a později se vrátí, aby se mi omluvil. To se ještě nestalo.

Vrátí se s opaskem a šrámy, kterými zmaluje má záda, se snadno schovalí pod košili a za poslušným výrazem ve tváři, jak se na Odevzdané patří.

Odvrátím se a v předtuše toho, co se bude dít, se roztřesu. Sevřu hranu prádelníku a čekám.

+++

Tu noc spím na břiše. Každé mé myšlenky se zmocňuje bolest. Na podlaze se válí mé rozbité poklady. Když mě zmlátil tak, že jsem si musel nacpat pěst do úst, abych utlumil svůj křik, každou věc z mého kufru do mrtě rozdupal. Nato švihl kufrem o zeď, až jeho víko vyletělo z pantů.

Neubráním se myšlence: *Jestli si vybereš Odevzdanost, nikam se před ním neschováš.*

Zabořím tvář do polštáře.

Nemám v sobě dost síly na to, abych se dokázal vzepřít své odevzdané netečnosti, svému strachu, který mě žene směrem, který pro mě otec vytyčil.

Ráno si dám studenou sprchu. Ne že bych chtěl šetřit teplou vodou, jak řád frakce nakazuje, ale uleví to od bolesti. Zvolna se obléknu do prostého, volného oblečení a stoupnu si před zrcadlo na chodbě, abych si zastříhl vlasy.

„Udělám to,“ zaslechnu otcův hlas z konce chodby. „Koneckonců dnes je tvůj velký den.“

Odložím strojek na římsu posuvného panelu a pokusím se narovnat. Otec se postaví za mě. Strojek se rozhučí a já odvrátím pohled. Čepele kryje nejkratší hřebenový nástavec – pro muže v Odevzdanosti existuje jediná přípustná délka vlasů. Trhnu sebou, když mi otec přidrží hlavu, a doufám, že si toho nevšimne – že si nevšimne, jak mi jeho sebemenší dotek nahání hrůzu.

„Víš, co tě čeká,“ řekne. Jednou rukou mi zakryje ucho a druhou ho obkrouží strojkem. Dnes se bojí, aby mi neporanil ucho, včera na mě vytáhl řemen. Myšlenka účinkuje jako jed a zvolna mnou proniká. Je to skoro k smíchu. Skoro.

„Postavíš se na své místo. Až zavolají tvé jméno, půjdeš si pro nůž. Pak se řízneš a necháš svou krev skápnout do patřičné mísy.“ Naše pohledy se v zrcadle setkají a otec zkriví ústa v pokusu o úsměv. Položí mi ruku na rameno. Teprve teď vidím, že jsme stejně velcí, stejně silní, i když se pořád cítím mnohem menší a slabší.

„Zabolí to jen na chvíli,“ dodá jemně. „Symbolicky se rozhodneš a bude po všem.“

Říkám si, jestli si ten včerejšek vůbec pamatuje. Nebo jestli už ve své myslí, kde existuje jako zrůda i jako otec, všechno smetl do patřičné příhrádky. Ale já takhle přemýšlet neumím. Před mýma očima se konfrontují všechny jeho totožnosti – zrůda i otec, vůdce frakce i vdovec.

A najednou se mi prudce rozbuší srdce a rozhoří tváře, až se to nedá vydržet.

„Nedělej si starosti. Snášet bolest jsem se naučil už dávno,“ poznamenám.

Na okamžik se jeho oči v zrcadle promění v dýky a můj nával hněvu vystřídá důvěrně známý strach. Ale otec jen vypne strojek, vrátí ho na místo a sejde po schodech dolů. Oklepu si vlasy z krku a ramen, smetu je ze země na lopatku a odnesu strojek zpátky do skříňky v koupelně.

Pak se vrátím do svého pokoje a zadívám se na spoušť na podlaze. Shrnou všechny úlomky na hromadu a kousek za kouskem vložím do odpadkového koše u stolu. S úšklebkem vstanu. Nohy se mi třesou.

V tu chvíli, kdy se mi před očima promítne můj ubohý život, s kterým jsem se spokojil, kdy uvidím, jak se to málo, co jsem měl, proměnilo v hromádku střepů, ve mně uzraje myšlenka: *Musím se odsud dostat.*

Překvapí mě svou silou. Bije ve mně na poplach jako zvon a dožaduje se mé pozornosti. *Musím odsud vypadnout.* Udělám pár kroků k posteli a vsunu ruku pod polštář, kde v bezpečí odpočívá soška od matky. V ranním světle celá září jako modré nebe. Postavím ji na stůl vedle učebnic, vyjdu z pokoje a zavřu za sebou dveře.

Jsem příliš nervózní, než abych se nasnídal, ale ukousnu si kus toustu, abych se vyhnul všetečným otázkám. Všechno by mělo být v klidu. Otec předstírá, že neexistuju, že sebou poděšeně necukám, vždy když se mám pro něco sehnout.

Musím se odsud dostat. Z myšlenky se stane mantra, která se stále opakuje, která představuje můj záchranný kruh.

Otec dočte ranní noviny, které Sečtělí denně vydávají, a já po sobě domyju nádobí. Pak mlčky společně vyjdeme z domu. Kráčíme po chodníku a rozdáváme úsměvy našim sousedům. A pro Marcuse Eatona je vždy všechno v naprostém pořádku, až na jeho syna. Až na mě. Já jsem všechno, jen ne v pořádku.

Ale dnes jsem za to rád.

Nastoupíme do autobusu a místa k sezení přenecháme ostatním na výraz respektu k nim. Iluze odevzdanosti je dokonalá. Dívám se, jak přistu-

pují další lidé – hlučná mládež z Upřímnosti a Sečtělí, kteří už na pohled působí jako svědomití studenti. Dívám se, jak jim další Odevzdaní uvolňují svá místa. Všichni dnes mají stejný cíl: Hlavu, černý pilíř v dále před námi, jehož dvě věže protínají oblohu jako bodáky.

Když vcházíme do budovy, otec mi položí ruku na rameno. Tělem mi projede bolestivý záchvěv.

Musím se odsud dostat.

Myšlenka na únik se mění v zoufalou touhu. A bolest, kterou s každým krokem zakouším, ji jen rozdmýchává. Stoupáme po schodišti do obřadní síně. Lapám po dechu ne kvůli námaze, ale protože mé ochablé srdce každou vteřinou ožívá. Otec si vedle mě otře pot z čela a ostatní Odevzdaní sevrou rty, aby nedýchali příliš hlasitě – někdo by si mohl myslet, že si stěžují.

Zvednu oči ke schodům, které zbývá zdolat. Má myšlenka, má potřeba, má šance změnit svůj osud se ve mně silně rozhoří.

Jsmo ve správném patře, ale všichni nejdříve musíme nabrat dech. V aule panuje přitímí, okna jsou zatemněná. Kolem obřadních mís uspořádaných do kruhu, ve kterých se nachází sklo, voda, kameny, řeřavé uhlí a hlína, jsou rozmístěná sedadla. Najdu své místo v řadě, mezi dívkou z Odevzdanosti a klukem z Upřímnosti. Otec se přede mě naposledy postaví.

„Víš, co máš dělat,“ řekne, jako by chtěl ujistit sám sebe. „Víš, jak se správně rozhodnout. Já vím, že víš.“

Zírám mu do tváře.

„Brzy se uvidíme,“ dodá.

Vykročí k sektoru Odevzdaných a posadí se do přední řady k několika dalším vysokým úředníkům. Místnost se pomalu zaplní lidmi – ti, které čeká Obřad volby, se shromáždí ve čtvercovém prostoru na okraji a ostatní si posedají podle frakcí. Dveře se zavrou a za řečnický stupínek se za hlubokého ticha postaví vybraný zástupce Neohrožených. Jmenuje se Max. Sevre prsty kolem hrany pultu. I zdálky si všimnu, že klouby prstů má samou modřinu.

Učí Neohroženost své lidi bojovat? Jistě ano.

„Vítejte na Obřadu volby,“ zahájí Max a jeho hluboký hlas se bez námahy nese po celé aule. Mikrofon nepotřebuje. Má dost zvučný hlas na to, aby pronikl mou lebkou až k mozku a obestřel se kolem něj. „Dnes si vyberete, v jaké frakci chcete strávit zbytek života. Až do dnešního dne jste kráčeli po cestě, kterou vytyčili vaši rodiče a dali jí svá pravidla. Dneškem začíná vaše vlastní cesta, kde se budete řídit svými vlastními pravidly.“

Jako bych cítil, jak otec potlačovaným opovržením nad typickým projevem Neohrožených sevře rty do úzké linky. Znímám dobře jeho zvyky a sám bych udělal to samé, kdybych měl na věc stejný názor. Ale já vůči Neohroženým zaujatý nejsem.

„Kdysi dávno si naši předci uvědomili, že za zlo ve společnosti nese zodpovědnost každý z nás, každý jedinec. Zlo však spatřovali každý v něčem jiném,“ pokračuje Max. „Někteří tvrdili, že kořenem zla je nepoctivost...“

Vybaví se mi, jak jsem celé roky lhal, abych lidem vysvětlil své modřiny a rány. Jak jsem mlčel, abych kryl otcovi záda.

„Jiní se vyhranili proti nevědomosti, další proti násilí...“

Představím si pokojné sady Mírumilovných a volnost, kterou bych v nich pocítil, na hony vzdálené všemu násilí a krutosti.

„Další skupina viděla příčinu zla v sobeckosti...“

Je to pro tvé vlastní dobro, říkává vždy otec, než mi zasadí první ránu. Jako by týrání vlastního syna bylo nejvyšším sebeobětováním. Jako by ho to samotného bolelo. Pokud ano, proč jsem dnes ráno v kuchyni kulhal jenom já?

„A ostatní považovali za strůjce zla zbabělost.“

Ze sektoru Neohrožených se ozve nesouhlasné hučení a zbytek frakce propukne v smích. Vzpomenu si, jak mě včera večer přemohl strach nato-lik, až jsem nic necítil, až jsem nemohl dýchat. Vzpomenu si na všechny ty roky, kdy mě otcovy podešve zašlapávaly do země.

„Tak vznikly naše frakce: Upřímnost, Sečtělost, Mírumilovnost, Odevzdanost a Neohroženost.“ Max se usměje. „V nich nalézáme naše administrátory, učitele, poradce, vůdce i ochránce. V nich naplňujeme naši potřebu sounáležitosti, potřebu lidské společnosti. V nich naplňujeme náš život.“ Odkáže si. „Ale dost už řečí. Přejdeme k činům. Po vyvolání svého jména předstupte, přeberte nůž a zvolte si frakci. Jako první se dostaví Gregory Zellner.“

Zdá se mi příhodné, že bolest mě bude doprovázet i na cestě do mého nového života, až si do dlaně zabodnu hrot nože. Přesto jsem se ještě ani dnes ráno nedokázal pro určitou frakci rozhodnout. Gregory Zellner napřáhne svou krvácející ruku nad mísu s hlínou – vybral si Mírumilovnost.

Ta se nabízí mezi mými útočišti jako první volba, uvážím-li její pokojný život, sladce vonící sady a usměvavou komunitu. Mezi Mírumilovnými by se mi dostalo přijetí, po kterém jsem celý život toužil, a možná bych časem nabyl sebejistotu a spokojil se s tím, kdo jsem.

Stačí mi ale jediný pohled do červeno-žlutých řad Mírumilovných, abych v nich rozpoznal sebevědomé, zdravé lidi bez šrámů na duši, kteří se dokážou navzájem podpořit a povzbudit. Jsou pro mě příliš dokonalí, příliš hodní. Vždyť co by mě k nim hnalo? Zlost a strach.

Obřad pokračuje na můj vkus příliš rychle. „Helena Rogersová.“

Rozhodne se pro Upřímné.

Vím, co se tam děje v rámci iniciace nováčků. Slyšel jsem, jak se o tom Upřímní baví ve škole. Se všemi tajemstvími bych musel vyrukovat ven, musel bych zatnout nehty do živého masa. Stáhnout se zaživa z kůže, abych se mohl stát členem frakce. To nedokážu.

„Frederick Lovelace.“

Frederick Lovelace, celý v modrém, si poraní dlaň a nechá svou krev skápnout do mísy s vodou, která tím získá ještě intenzivnější nachový odstín. Učím se snadno, mohl bych přestoupit k Sečtělým, ale znám se příliš dobře, než abych nevěděl, že v mém rozhodování převažují city nad rozu-

mem. V Sečtělosti bych se udusil a já se nechci ocitnout v dalším vězení. Chci být volný.

V příštím okamžiku už Max volá dívku, která stojí vedle mě. „Anne Erasmová.“

Anne – další z těch, kteří se mnou v životě prohodili sotva pár slov – s klopýtnutím vykročí k řečnickému pultu. Roztřesenýma rukama převezme nůž, řízne se do dlaně a natáhne ruku nad mísu Odevzdanosti. Je to pro ni snadné. Nemá před čím utíkat. Naopak, přivítá ji vstřícná, laskavá komunita. Kromě toho už celé roky nikdo z Odevzdaných svou frakci nezměnil. Z hlediska Obřadu volby je to statisticky nejloajálnější frakce.

„Tobias Eaton.“

Zamírím k mísám. Zvláštní – i když jsem se ještě nerozhodl, nejsem nervózní. Max mi podá nůž. Sevru jeho rukojeť v dlaní. Je hladká a chladná, čepel se blýská. Pro každého z nás nový nůž, nová volba.

Zbývá udělat několik kroků do středu obřadního kruhu. Můj pohled padne na Tori, ženu, která dohlížela na průběh mé talentové zkoušky. *Ty budeš muset se svým rozhodnutím žít*, řekla mi. Vlasy má stažené a všimnu si, že od klíční kosti k hrdlu se jí táhne tetování. Zvedne ke mně oči a s překvapivou intenzitou se na mě zadívá. Neuhnou pohledem.

S jakým rozhodnutím dokážu žít? Ne se Sečtělostí ani s Upřímností. Ne s Odevzdaností, odkud se snažím zmizet. Ani s Mírumilovností, kam se svým příběhem nepatřím.

Pravdou je, že svým rozhodnutím toužím otci probodnout srdce a způsobit mu co největší bolest, ponížení a zklamání.

A to můžu udělat jen jedním způsobem.

Podívám se na něj a on přikývne. Zabodnu si špičku nože hluboko do dlaně, až mi do očí vhrknou slzy. Rozmrkám je a sevru ruku v pěst, aby se mi krev nashromáždila v dlaní. Má podobné oči jako já. Temně modré, které v mdlém světle získávají černý nádech, jako prázdné oční důlky v lebce. Zádá mám jako v ohni, límeček košile mi rozdírá otevřenou ránu, ránu, kterou mi otec způsobil svým řemenem.

Rozevřu dlaň nad žhavými uhlíky Neohroženosti. Cítím, jak mi žhnou v břiše, jak mne až po okraj naplňují svým ohněm a kouřem.

Jsem volný.

+++

Povzbuzující pokřik Neohrožených neslyším. Zvoní mi v uších.

Má nová frakce připomíná chobotnici, která ke mně natahuje svá chapadla. Vyкроčím jí vstříc; za otcem se ohlédnout neodvážím. Lidé mě poplácávají po pažích a blahopřejí k mému rozhodnutí. Přesunu se do zadní řady. Po prstech mi stéká krev.

Stojím mezi ostatními nováčky, vedle černovlasého mladíka ze Sečtěllosti, který mě zhodnotí a zavrhne jedním pohledem. V šedém oblečení, které po mém loňském růstovém spurtu neschová mou vytáhlou, vyhublou postavu, asi nevypadám jako nebezpečný protivník. Krev z rány se řine silným proudem, stéká mi po prstech a odtamtud na podlahu. Zaryl jsem nůž příliš hluboko.

Na řadu se dostal poslední z mých vrstevníků. Z volné košile si podél spodního lemu kus odtrhnu a pruhem látky si omotám zakrvácenou ruku. Tu košili už stejně potřebovat nebudu.

Jakmile si poslední nováček zvolí svou frakci, Neohrožení vyskočí na nohy a v jednom proudu vyrazí ke dveřím. A já s nimi. Cestou se ohlédnou, nemůžu si pomoci. Otec nehybně sedí na místě. Hrstka Odevzdaných se ho snaží utěšit. Tváří se ohromeně.

Ušklíbnu se. Kvůli mně. To kvůli *mně*. Nejsem dokonalé dítě své frakce, které se mělo nechat pohltnout systémem a navždy zmizet v temnotě. Ne. Jsem první přeběhlík, kterého Odevzdanost po více než desítce let spatřila.

Obrátím se a rozběhnu se za ostatními, abych nezůstal pozadu. Těsně před východem si rozepnu košili, ze které jsem předtím kus látky utrhl, a sundám si ji. Šedé triko, které jsem měl pod ní, je mi sice také příliš vol-

né, ale má tmavší odstín a snadněji v něm zapadnu mezi černé oblečení Neohrožených.

Ti seběhnou po schodech jako splašené stádo, rozrazí vstupní dveře a přitom se smějí a říčí. Záda, ramena, plíce i nohy mi stravuje oheň – a já o svém rozhodnutí poprvé zapochybuju. K těmto lidem chci patřit? Jsou příliš hluční, příliš nespoutaní. Dokážu si mezi nimi vůbec najít místo? Nevím.

Ale asi už nemám na výběr.

Proderu se skupinou dopředu, abych našel své vrstevníky, ale jako by se někam propadli. Přesunu se na kraj. Možná že odtamtud zahlédnu, kam směřujeme. Nad ulicí před námi se klene visutý železniční most, který zdálky vyhlíží jako mřížovaná klec ze dřeva a oceli. První Neohrožení se rozběhnou do schodů a zaplaví nástupiště. Dole pod schody dav zhoustne natolik, že se jím bez použití síly není možné proplést. Když budu čekat, až vyběhnou ostatní, mohl bych zmeškat vlak. Rozhodnu se bojovat. Razím si cestu lokty a zatínám zuby, abych se ostatním pořádkem jen neomlouval. Pak už mě dav sám vynese nahoru.

„Docela ti to běhá,“ poznamená Tori, která se ke mně nenápadně přitočí. „Aspoň na kluka z Odevzdanosti.“

„Díky,“ utrousím.

„Víš, co se teď bude dít, že jo?“ Otočí se a ukáže do dálky na reflektor přijíždějícího vlaku. „Tenhle vlak nezastavuje. Jenom trochu zpomalí. A jestli nenaskočíš, tak u nás končíš. Je z tebe odpadlík. Takhle jednoduše.“

Přikývnu. Nepřekvapuje mě, že své kvality musíme dokazovat od samého začátku, co jsme vyběhli z obřadní auly. Ber, nebo běž. Dívám se, jak se vlak přibližuje – už slyším, jak hvízdá.

Tori se na mě zazubí. „Bude to pro tebe hračka.“

„Proč myslíš?“

Pokrčí rameny. „Nevím. Mám dojem, že jsi připravený bojovat.“

Vlak se s rachotem vřítí na nástupiště a Neohrožení začnou naskako-

vat. Tori se rozběhne k okraji plošiny a já za ní. Snažím se napodobit její držení těla a její pohyby, zatímco se připravuje ke skoku. Popadne madlo u otevřených dveří vagónu a vyšvihne se nahoru. Já udělám to samé, jen mi chvíli trvá, než madlo pořádně uchopím. Hybná síla mě strhne vpřed a vyškrábu se nahoru.

Vlak nečekaně zatočí. Ztratím rovnováhu a naletím obličejem na kovovou stěnu. Chytím se za bolavý nos.

„Šikula,“ uchechtne se někdo. Je mladší než Tori, má tmavou pleť a nakažlivý úsměv.

„Každě to nemusí mít naštudovaný jako machírci v modrém,“ namítne Tori. „Důležitý je, že naskočil, Amare.“

„Jo, ale do špatného vagónu. Nováčci jsou o pár kupéček vedle,“ podotkne Amar. Prohlíží si mě, ale spíš se zvědavostí než s pohrdáním jako ten černovlasý kluk. Jako bych byl nějaká anomálie, kterou si chce pečlivě prostudovat, aby jí porozuměl. „Jestli je to tvůj kámoš, nemám s tím problém. Jak ti říkáš, Škrobe?“

Na jazyk mi vklouzne mé jméno a už se chystám automaticky odpovědět: Tobias Eaton. Ale najednou je mi proti srsti to jméno vyslovit. Nehodí se sem, nehodí se mezi mé – doufám – nové přátele, novou rodinu. Už nemůžu být – *nebudu* – syn Marcuse Eatona.

„Klidně mi říkej ‚Škrobe‘,“ odpovím břitce ve snaze napodobit slang Neohrožených, který jsem na školních chodbách slýchal. Vlak nabere rychlost a do vagónu vtrhne vítr. Burácí mi v uších na samém prahu nesitelnosti.

Tori mi věnuje zvláštní pohled. Chvilí mám dojem, že mé jméno Amarovi prozradí. Nemám pocit, že by ho od včerejška zapomněla. Ale ona jen maličko kývne hlavou a já se vděčně obrátím čelem k ubíhající krajině. Ještě pořád jsem se nepustil madla.

Nikdy předtím by mě ani nenapadlo, že bych mohl odmítnout prozradit své jméno nebo že bych si mohl vymyslet pseudonym a na něm si vystavět svou novou totožnost. Ale tady jsem svobodný. Tady si můžu dovo-

lit lidem odseknout, přejít jejich otázku mlčením nebo jim dokonce zalhat.

Mezi dřevěnými podpěrami visutého mostu shlédnu na ulici pod námi. Zatím nás od země dělí jen několik metrů, ale staré koleje co nevidět nahradí nové a železniční trať zvolna vystoupá až ke střechám budov. Kdybych se nedíval ven, ani bych si nevšiml, že jsme vystoupali tak vysoko. Blíž k obloze.

Strach mi podlomí nohy. Popojdu hlouběji do vagónu a dřepnu si ke stěně. Čekám, až nás vlak někam doveze.

+++

Ještě pořád tam sedím – s hlavou v dlaních, opřený o stěnu – když do mě Amar dloubne špičkou boty.

„Budíček,“ houkne docela přátelsky. „Budem seskakovat.“

„Seskakovat?“ zopakuju.

„Jo.“ Ušklíbne se. „Tenhle vlak nestaví.“

Odtlačím se od podlahy a vstanu. Látka, kterou jsem si omotal ránu v dlani, je skrz naskrz prosáklá krví. Těsně za mnou se objeví Tori a postrčí mě k otvoru bez dveří.

„Ty první!“ křikne.

„Co děláš?“ ohradím se a zamračeně se na ni podívám.

„Dělám ti službu,“ namítne a znovu do mě štouchne.

Ostatní mi ustoupí z cesty a neskrývají pobavený výraz. Došourám se k okraji nástupní plošiny a vehementně sevřu madlo, až v konečcích prstů ztratím cit. Konečně spatřím, kam budu muset seskočit – trať před námi na malou chvíli lícuje se střechou jedné z budov. Mezera, která je dělí, zpočátku vyhlíží jako šterbina, ale jak se vlak přibližuje, mění se v širokou průrvu. Přeskočit ji mi připadá nemožné. Nejsem sebevrah.

Celý se rozklepu a jen tiše přihlížím, jak Neohrožení ve vagónech před námi hbitě seskakují. Zatím všichni bezpečně trefili střechu, ale to nezna-

mená, že nebudu výjimka. S přemáháním odlepím prsty od madla, zaostřím pohled na střechu a co nejvíc se odrazím.

Náraz projede mým tělem jako vlna a setrvačnost mě odhodí dopředu na ruce a kolena. Do rány v dlani se mi zaryje šterk. Podívám se na své prsty. Jako by čas právě poskočil o století vpřed a po mém skoku nezbyla jediná vzpomínka.

„Sákřiš,“ utrousí někdo za mnou. „A já se těšil na škrobácký palačinky.“

Zabodnu pohled do země a posadím se na paty. Střecha se pode mnou celá naklání a nadskakuje. Nevěděl jsem, že se někomu může ze strachu roztočit hlava.

Buď jak buď, obstál jsem hned ve dvou zkouškách – naskočil jsem na vlak a dokázal z něj i seskočit. Teď je jen otázkou, jak se dostanu *odsud*.

V příštím okamžiku se Amar postaví na římsu a já znám odpověď:

Budou chtít, abychom skočili.

Zavřu oči a dělám, že tam nejsem, že neklečím na střeše vysypané šterkem a kolem mě nejsou žádní potetovaní šílenci. Tohle je útočiště, které jsem hledal? Ne, tohle je jen odlišné pojetí trýzně. A je příliš pozdě jí uniknout. Mou jedinou nadějí je přežít.

„Vítejte v Neohroženosti!“ křikne Amar. „Kde se svému strachu buď postavíte čelem a budete se snažit výcvik přežít, nebo pá pá za odpadlíky. I letos máme hubený rok na přeběhlíky. Zvláštní.“

Neohrožení kolem Amara prorazí vzduch pěstmi a zahalekají, jako by byli pyšní, že se do jejich frakce nikdo dvakrát nehrne.

„Na základnu odsud vede jediná cesta – vzduchem,“ pokračuje Amar a zešíroka rozhodí ruce, aby naznačil otevřený prostor. Nato se zhoupne na patách dozadu v předstíraném pádu, pak se zpátky narovná a zazubí se. Zhluboka se nadechnu nosem a zadržím dech.

„Již tradičně dávám přednost nováčkům od nás i odjinud.“ Seskočí z římsy a s povytaženým obočím na ni ukáže.

Nováčci v hloučku u okraje střechy si vymění pohledy. Stranou opodál

stojí černovlasý kluk ze Sečtělosti, nějaké děvče od Mírumilovných a dva mladíci a jedna dívka z Upřímnosti. Nás přeběhlíků je jenom šest.

Ze skupinky místních nováčků vystoupí mladík se snědou pleť a několikrát tleskne rukama nad hlavou, aby si od svých vrstevníků vyžádal pokřik na povzbuzenou.

„Jed, Zeku!“ křikne jedna z dívek.

Zeke se rádoby elegantně vyhoupne na římsu, ale neodhadne hybný moment a rovnou se překotí do vzduchoprázdna. Něco nesrozumitelného zařve a zmizí z dohledu. Dívka z Upřímnosti zalapá po dechu a jednou rukou si úlekem zakryje ústa, ale Zekovi přátelé propuknou v smích. S něčím takovým asi Zeke ve svém dramaticky propracovaném okamžiku hrdinství nepočítal.

Amar s úsměvem naznačí, že římsa je opět volná. Neohrožení se seřadí do fronty a kluk ze Sečtělosti a dívka z Upřímnosti se k nim přidají. Vím, že si tam taky musím jít stoupnout, že musím skočit, i když se na to vůbec necítím. Přidám se k zástupu, ale připadám si jako zrezivělý vrak. Amar sleduje čas na hodinkách a pouští skokany na římsu v půlminutových intervalech.

Hlouček čekajících pomalu řídne.

Najednou si uvědomím, že jsem zbyl jako poslední. Postavím se na římsu a čekám, až mi dá Amar znamení. Mezi budovami v dálce zapadá slunce. Jejich siluety mi z této perspektivy připadají cizí. Slunce nad obzorem žhne jako roztavené zlato a podél štítu budovy se prožene vítr, který mi naduje oblečení.

„Máš zelenou,“ pobídne mě Amar.

Zavřu oči. Jako bych vrostl do země; nedokážu se ani odrazit. Jenom se nakloním a pak už padám. Zvedne se mi žaludek. Rukama a nohama hořečně máchám kolem sebe ve snaze se něčeho zachytit, ale kolem nic není, jen volný pád a vzduch.

Pak narazím do sítě.

Zabalí mě do sebe a ovine kolem mě svá provazovitá chapadla. Z okra-

je síť na mě mávají ruce. Vsunu prsty do vypletených ok a přitáhnou se k nim. Seskočím na dřevěnou plošinu, kde mě s širokým úsměvem uvítá muž s tmavě hnědou pletí a modřinami na kloubech prstů. Max.

„Škrob!“ poplácá mě po zádech, až bolestí ucuknu. „Tak jsi to dobojoval až sem. Běž tamhle k ostatním, Amar tu bude, než bys řekl švec.“

Za Maxem ústí tmavá chodba vysekaná do skály. Základna Neohrožených se nachází v podzemí – a já se bál, že se bude komíhat na chatrných lanech mezi činžáky jako v mé nejhorší noční můře.

S přemáháním sejdu ze schodů a připojím se ke skupince přeběhlíků. Už zase můžu chodit. Dívka z Mírumilovnosti se na mě usměje. „Nečekala jsem, že to bude taková švanda,“ řekne. „Já jsem Mia. Jsi v pořádku?“

„Asi bude zvracet,“ poznamená jeden z Upřímných.

„Do toho, kámo,“ povzbudí mě ten druhý. „Rádi se pobavíme.“

Má reakce mě samotného překvapí. „Držte huby,“ vyštěknu.

A ještě víc mě překvapí, že poslechnou. Takhle je asi žádný Odevzdání ještě neokřikl.

O pár vteřin později už Amar seskakuje ze sítě. S rozčuchanými vlasy a divokým výrazem sejde po schodech až k nám. Zdá se, že je to kaskadér každým coulem. Máchne rukou, abychom šli za ním. Před vstupem do podzemí se zastavíme a vytvoříme půlkruh.

Amar si spojí ruce před tělem.

„Jmenuju se Amar,“ představí se. „Jsem váš nový instruktor. Vyrosl jsem tady a před třemi lety jsem jako jeden z nejlepších absolvoval základní výcvik. Což mě opravňuje k výkonu mé funkce po libovolně dlouhou dobu. Máte štěstí.“

„Fyzická část výcviku našich nováčků a přeběhlíků probíhá odděleně, aby hned zkraje naši mládežníci někoho nepřizabili –“ Neohrožení se neubrání domýšlivému úsměvu. „Ale letos jsme to zkoncipovali trochu jinak. Chceme zjistit, jestli vás poznání vašich slabín hned na úvod nepřipraví na výcvik lépe. Takže před jídlem si ještě dopřejem malou poznávačku. Pojdte za mnou.“

„Radši bych objevoval své silný stránky,“ utrousí Zeke nahlas.

Amar ho zpraží pohledem, až Zeke mimoděk ustoupí vzad. Nikoho takového, jako je Amar, neznám – dokáže být laskavý a hned zase přísný, nebo obojí současně.

Vede nás chodbou až ke dveřím zasazeným do skály. Rozrazí je ramenem. Vejdeme za ním do zatuchlé místnosti, které v zadní části dominuje obrovské okno. Nad hlavami nám mžikají světla zářivek. Amar během krátké chvíle zprovozní přístroj, který se nápadně podobá počítači z talentové zkoušky. Slyším, jak někde kape voda – na stropě se sráží vlhkost a v jednom rohu odkapává do kaluže.

Za oknem se nachází další prostorná a prázdná místnost. Ve všech rozích jsou umístěné kamery – to tady bude běžné?

„Jsme v simulační místnosti krajiny strachu,“ vysvětluje Amar, ale dál se věnuje obsluze přístroje. „Krajina strachu je simulace, ve které se střetnete s tím, čeho se nejvíc bojíte.“

Na stole vedle počítače leží řada injekčních stříkaček. V pableskujícím světle vyhlíží nepřátelsky, jako mučicí nástroje podobné nožům, břitvám a rozžhaveným pohrabáčům.

„Jak je něco takového možné?“ zeptá se černovlasý kluk. „Do hlavy nám přece nevidíte.“

„Ty jsi Eric, že?“ zeptá se Amar. „Máš pravdu, do hlavy ti nevidím, ale sérum, které ti za chvíli píchnu, bude stimulovat tu část tvého mozku, která zpracovává strach. Jinak řečeno, překážky, které se během tvé simulace objeví, vymyslíš ty sám. Ale na rozdíl od talentové zkoušky si budeš celou dobu vědom, že nic z toho se ve skutečnosti neděje. Já budu zatím sedět tady, a jakmile tvůj tep klesne zpátky pod hraniční hodnotu, zadám počítači příkaz, aby posunul simulaci k další překážce. K tomu se musíš uklidnit nebo svému strachu nějakým způsobem racionálně čelit. Jakmile se tvá zásoba nočních můr vyčerpá, probudíš se k normálnímu vědomí a budeš si všechno pamatovat.“

Amar zvedne první stříkačku a kývne na Erica.

„Když jsi tak zvědavý, dostaneš přednost,“ řekne.

„Ale –“

„Žádné ale,“ odpoví Amar nevzrušeně. „Jsem tvůj instruktor a je v tvém nejlepším zájmu udělat, co říkám.“

Eric chvíli nehybně stojí, pak si svlékne modrou bundu, složí ji na půl a přehodí ji přes opěradlo židle. Jeho pohyby jsou záměrně rozvláčné – zřejmě chce Amara podráždit. Přistoupí k Amarovi a ten mu bez okolků zabodne jehlu ze strany do krku. Pak Erica dovede do vedlejší místnosti.

Eric dojde doprostřed místnosti za sklem a Amar se pomocí elektrod připojí k simulačnímu zařízení. Klepne na dotekový displej a spustí program.

Eric stojí klidně, s rukama svěšenýma podél těla. Pronikavě se na nás přes sklo dívá, ale vzápětí, ačkoli se nepohnul, jako by spatřil něco jiného. Simulace zjevně začala. I přesto zůstává tichý, bez pohnutí, s kamenným výrazem ve tváři. Od člověka, který se dívá na své nejhorší běsy, bych čekal jinou reakci. Jeho počítačem zaznamenávaný tep prudce stoupá jako pták, který nabírá výšku.

Má strach. Má hrozný strach, ale ani se nehne.

„Co se děje?“ zeptá se mě Mia. „Funguje to sérum vůbec?“

Přikývnu.

Sleduju, jak se Eric zhluboka nadechne do břicha a vydechne nosem. Chvěje se, třese se po celém těle, jako by mu duněla země pod nohama, ale jeho dech je pomalý a vyrovnaný. Chvillemi zatíná svaly a vzápětí je uvolňuje, jako by si jejich bezděčnou činnost uvědomoval a vůli ji korigoval. Znovu se podívám na monitor, který snímá jeho srdeční aktivitu. Ericův tep se vytrvale zpomaluje, až v jednu chvíli Amar poklepe na displej a posune simulaci k další překážce.

S každým novým strachem se opakuje stejný scénář. V duchu je počítám: deset, jedenáct, dvanáct. Pak se Amar naposledy dotkne obrazovky a Eric se uvolní. Pomalu zamrká a ušklíbne se na nás.

I ti z nás, kteří jsou z Neohroženosti, pro jednou nemají co říct. To jen potvrdí mé vlastní pocity – že na Erica si musím dát pozor. A možná se ho i bát.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.